

РЕШЕНИЕ

№ 6704

гр. София, 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **9348** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. чл.84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Р. С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , в Газа, Палестинска автономна територия, палестинец без гражданство, със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 9, чрез адв. В. И., срещу Решение № 26-ОК от 02.09.2021 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № КП 1419 от 13.08.2021 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Жалбоподателят поддържа, че се е ползвал от закрилата на Агенцията на ООН за подпомагане на палестински бежанци в Близкия изток (UNRWA), което съставлява ново обстоятелство от съществено значение за личното му положение, което не е обсъдено в предходното производство за закрила. Излага тълкуване на понятието „нови обстоятелства“ по смисъла на чл.33, пар.2, б.“г“, вр. чл.40, пар.3 от Директива 2013/32/ЕС и привежда примери от съдебната практика. Поддържа, че случаят му попада в чл.1D, изр.2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и чл.12, пар.1, б.“а“, изр.2 от Директива 2011/95/ЕС. Тази преценка следвало да се извърши в производство за закрила по същество, а не по повод недопустимост на молбата.

Твърди, че обективно е невъзможно да се върне в Ивицата Газа, както и да се възползва ефективно от помощта на UNRWA, която организация от 2018 г. преживява изключителни проблеми с финансирането си. Счита, че към момента на постановяване на решението си, административният орган не е обсъдил актуалната обстановка в Ивицата Газа. Претендира за отмяна на решението и връщане на преписката за допускане на молбата до общо производство за закрила.

Ответникът интервюиращ орган при ДАБ оспорва жалбата чрез юрк. П.. Излага подробни съображения в писмени бележки, в които поддържа, че при предходното производство чужденецът е бил уведомен на разбираем език за своите права и задължения, вкл. да съдейства на длъжностните лица от ДАБ за изясняване на личната му бежанска история. Въпреки това, той не е посочил, че се ползва със закрилата на UNRWA. Ответникът поддържа, че доколкото регистрацията в UNRWA е извършена преди влизането на чужденеца в България, то това не представлява „ново обстоятелство“. Излага подробни съображения относно актуалната обстановка в Ивицата Газа и възможността за предоставяне на закрила от UNRWA. С аргумент от чл.92 ЗУБ оспорва искането на адв.И. за присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Чужденецът е подал за първи път молба за закрила рег. № УП-20241 от 02.04.2019 г. На проведено на 04.04.2019 г. интервю заявил, че е напуснал Газа през м.юли 2018 г. със задграничен паспорт и виза за Турция. Така заминал за Е., където останал 38 дни при свои близки. После заминал за И., И. и Б., за да прави опити да премине нелегално в Гърция. Успял след близо 7-8 месеца и на 15.03.2019 г. влязъл нелегално в България. Като причина за напускане на Газа сочи, че там не може да се живее нормално. Х. разрушил територията, принуждавал населението да протестира срещу И.. В допълнение сочи, че останал без роднини – от 6 години баща му бил в Ш., а от 3 години майката с двама братя и две сестри заминали при него и той останал сам въщи. Не му е оказвано насилие, лично не е заплашван, не членува в партия, не е имал религиозни проблеми.

Постановено е Решение № 3463 от 04.06.2019 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.8, чл.9, вр.чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Административният орган е посочил, че общата обстановка в Палестинската автономия сама по себе си не дава основания за опасения от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., а сочените от молителя причини за напускане, защото се е чувствал самотен без семейството си не попадат сред основанията по чл.8, ал.1 ЗУБ. Направено е заключение, че действителният мотив за напускане е установяване в държава от Европа с по-висок стандарт на живот, т.е. кандидатът е икономически мигрант. Обсъдени са основанията за предоставяне на хуманитарен статут, но е прието, че кандидатът не е бил принуден да напусне страната си поради реална опасност от тежки посегателства по чл.9, ал.1, т.1-2 ЗУБ, нито е отпътувал от Палестинската автономия поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота и личността му в случай на въоръжен конфликт и безогледно насилие. Обсъдена е актуалната информация относно Ивицата Газа, но е прието, че евентуално връщане на кандидата там не обосновава приложение на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ поради наличие на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Жалбата срещу административния акт е отхвърлена със Решение № 5962 от 15.10.2019 г. по адм.д.№ 7410/2019 г. на Административен съд София град (АССГ), оставено в сила с Решение № 9861 от 20.07.2020 г. по адм.д.№ 14331/2019 г. на ВАС, IV-то отделение.

Кандидатът сезирал ДАБ с втора молба за международна закрила вх.№ КП-1419 от 13.08.2021 г. с твърдения, че представя нови обстоятелства и доказателства във връзка с бежанската си история, а именно - регистрация като палестински бежанец в UNRWA, удостоверена в писмо от 12.08.2021 г. на ВКБООН в България. Въз основа на това поддържа, че случаят му попада в обхвата на чл.1D, изр.2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г., което обстоятелство не било обсъдено в предходните административно и съдебни решения. Твърди, че е напуснал зоната на действие на UNRWA в Газа поради сериозна заплаха за личната му безопасност. Подкрепя твърденията си за невъзможност да се завърне в Ивицата Газа със съдебно решение № 2385/12.04.2021 г. по адм.д.№ 2075/2021 г. на АССГ, постановено във връзка с настаняването му в СДВНЧ. Прилага нови доказателства относно обстановката в Ивицата Газа.

Постановено е обжалваното в настоящето съдебно производство Решение № 26-ОК от 02.09.2021 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата молба рег. № КП-1419 от 13.08.2021 г.

Отказът е мотивиран с липса на дължима грижа за обосноваване на първата молба за закрила от 02.04.2019 г. и изложената с нея бежанска история, в която кандидатът не се е позовал на регистрацията си в UNRWA. От друга страна, органът е приел, че това не представлява новонастъпило, а новозаявено обстоятелство, което чужденецът не е споменал в предходното производство за закрила. В допълнение е посочил, че А. Р. С. по собствено решение се е отказал от предоставената закрила, напускайки Ивицата Газа, респ. при евентуално завръщане там няма причини, поради които да не се възползва отново от тази закрила. Това заключение е подкрепено с данни от Справка вх.№ МД-393/16.08.2021 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, съдържаща данни за дейността на UNRWA, според която Агенцията не е прекъснала дейността си в Ивицата Газа. Изложеното не налагало автоматично приложение на чл.1D, изр.2 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и чл.12, пар.1, б.„а“ от Директива 2011/95/ЕС.

В заключение, административният орган е приел, че кандидатът не представя нови обстоятелства от съществено значение за личното си положение или страната на произход, а изложената от него бежанска история е приета за необосноваваща международна закрила при предходното производство, поради което е преклудирана, вкл. със съдебен контрол на две съдебни инстанции.

Относно новопредставеното съдебно решение № 2385/12.04.2021 г. по адм.д.№ 2075/2021 г. на АССГ органът е изложил мотиви, че чужденецът е напуснал Газа легално, с национален паспорт, за който в предходното производство заявил, че оставил при човек в Гърция. От това е направено заключение, че той умишлено не представя лични документи и с това осуетява или забавя извеждането си от страната. Обсъдени са новопредставените данни относно Ивицата Газа, но е прието, че цялостната оценка на ситуацията в Палестинската автономия, въз основа на общоприети критерии и дефиниции, не позволява да бъде определена като достигаща до границите на въоръжен конфликт, поради което евентуално връщане на кандидата

там няма да доведе до застрашаване на неговия живот и свобода.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 15.09.2021 г., а жалбата срещу него е подадена на 21.09.2021 г. - в преклузивния срок по чл.84, ал.2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Оспореното решение за недопускане на последващата молба е издадено на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ от компетентен административен орган съгласно Заповед № РД-05-781 от 09.12.2020 г. на председателя на ДАБ за определяне на А. К. В. за интервюиращ орган, в установената форма, но при неправилно приложение на закона, обосноваващо неговата незаконосъобразност.

Молбата на А. Р. С. от 13.08.2021 г. отговаря на определението за последваща молба по пар.1, т.6 от ДР на ЗУБ, доколкото предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ по общия ред е приключило с акт по чл.75, ал.1 ЗУБ, потвърден с влязло в сила съдебно решение. За тези случаи нормите на чл.76а и сл. ЗУБ уреждат т.нар. производство по предварително разглеждане на молбите за закрила – преценка на тяхната допустимост съгласно чл.13, ал.2 ЗУБ. Последната разпоредба урежда случаите, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

Изложеното от административния орган основание за недопустимост кореспондира с основанието по чл.31, пар.8, б.“е“ и чл.33, пар.2, б.“г“ от Директива 2013/32/ЕС - молбата е последваща, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#).

В идентичен смисъл е чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС - с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Разглеждането на молбата в съответствие с разпоредбите на глава II на Директивата (при спазване на основните принципи и гаранции, вкл. провеждане на лично интервю) продължава, ако в предварителното разглеждане по параграф 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС (чл.40, пар.3 от Директива 2013/32/ЕС).

За нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ следва да се приемат, не само тези, които са възникнали след приключване на предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които не са били изложени в него с уточнението да са от съществено значение за личното положение на чужденеца или страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор

относно наличието на материалноправните предпоставки по чл.8 или чл.9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В тази връзка нови факти и обстоятелства следва да се тълкуват като новооткрити факти, т.е. самото откриването на съответния факт или елемент следва да е станало след влизане в сила на предходното решение, респ. тогава те не са преклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила. Такова ново обстоятелство представлява и откриването на нови документи в подкрепа на твърденията на кандидата, какъвто е процесният случай.

В изложението смисъл е и актуалното тълкуване на разпоредбата на чл.40, пар.2 в т.36-44 от Решение на СЕС от 9 септември 2021 г. по дело С-18/20: Тези разпоредби ясно уточняват, че последваща молба може да се основава, както на нови елементи или факти, които са възникнали след приемането на решение по предходната молба, така и на нови елементи или факти, които са били представени за първи път от кандидата. Елемент или факт трябва да се счита за нов по смисъла на член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32, когато решението по предходната молба е било прието, без този елемент или този факт да са били доведени до знанието на органа, отговорен за определянето на статута на кандидата. Тази разпоредба не прави никакво разграничение в зависимост от това дали елементите или фактите, изтъкнати в подкрепа на последваща молба, са възникнали преди или след приемането на това решение. От това следва, че ако държавите членки не се възползват от възможността, която посоченият член 40, параграф 4 им предоставя, разглеждането на молбата продължава, като същата се счита за допустима, макар в подкрепа на последващата молба кандидатът да е представил само елементите или фактите, които е можел да представи при разглеждането на предходната молба и които по необходимост са съществували още преди окончателното приключване на предходната процедура. Преценката по въпроса дали последваща молба се основава на нови елементи или факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95, би трябвало да се ограничи до проверка дали в подкрепа на тази молба съществуват елементи или факти, които не са били разгледани при приемането на решението по предишната молба и на които това решение, във връзка с което е налице сила на пресъдено нещо, не се основава.

Съдът приема, че процесният случай напълно се припокрива с фактическата обстановка по дело С-18/20. Кандидатът е представил факт, който не е разгледан в производството по предходната молба за закрила. Понятието „нови елементи или факти“, които „са се появили или са били представени от кандидата“ по смисъла на тази разпоредба, включва елементите или фактите, настъпили след окончателното приключване на процедурата по предходната молба за международна закрила, както и елементите или фактите, които са съществували още преди приключването на процедурата, но не са били изтъкнати от кандидата. За тези случаи, разпоредбата на член 40, параграф 3 от посочената директива се ограничава до изискването разглеждането по същество на последващите допустими молби да продължи в съответствие с глава II от същата директива, която предвижда основните принципи и гаранции, които държавите членки трябва да спазват в установените от тях процедурни рамки.

Съобразно тълкуването, дадено в т.68 от цитираното решение на СЕС по дело С-18/20, съдът намира за преодоляна незаконосъобразната практика на административния орган, която допуска възможност молбата за закрила да бъде приета за недопустима

поради „липса на дължима грижа за обосноваването ѝ“. Според него, член 40, параграф 4 от Директива 2013/32 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка, която не е приела конкретни актове за транспониране на тази разпоредба, да откаже въз основа на общите национални административнопроцесуални норми да разгледа по същество последваща молба, когато новите елементи или факти, изтъкнати в подкрепа на тази молба, са съществували в хода на процедурата по предходната молба и не са били представени в рамките на тази процедура по вина на кандидата.

Доказаният в процесния случай новонаведен факт от кандидата, относим, както към личното му положение, така и към страната на произход, следва да бъде разгледан в общо производство в съответствие с глава II от Директива 2011/95/ЕС. Процесната последваща молба е подкрепена с изискуемите писмени доказателства по смисъла на чл.76б, ал.1 ЗУБ, които са новооткрити от чужденеца независимо, че касаят събития, които са се осъществили преди приключване на предходно производство за закрила. Новонаведените обстоятелства не са били обсъдени, както в предходното административно решение, така и в потвърждаващите го съдебни актове, поради което административният орган неправилно приема, че същите са преклудирани. В предходното Решение № 3463 от 04.06.2019 г. на ДАБ липсва подобно обсъждане на новозаявените от кандидата обстоятелства по регистрация в UNRWA, поради което несъстоятелно в решението по допустимостта на последващата молба се поддържа, че не са налице нови обстоятелства от съществено значение за личното положение или относно държавата по произход на кандидата. Всъщност, като е приел в оспореното Решение № 26-ОК от 02.09.2021 г., че при евентуално връщане на кандидата в Ивицата Газа, няма пречка същият да се възползва отново от закрилата на UNRWA, органът се позовава на правно основание за изключване, различно от посоченото за недопустимост на последващата молба по чл.13, ал.2 ЗУБ, а именно по чл.12, пар.1, б.“а“ от Директива 2011/95/ЕС и чл.12, ал.1, т.4 ЗУБ. Изложеното допълнително мотивира съда да приеме, че правното положение на кандидата трябва да бъде обект на изследване в общо производство.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК е дължима отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката за ново произнасяне по молбата за закрила рег. № КП-1419 от 13.08.2021 г. при изпълнение на указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, вр. чл.38, ал.1, т.2 и ал.2 от Закона за адвокатурата, вр. чл.35 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на адв. В. И. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. Цитираните в писмената защита на ответника решения на ВАС в противен смисъл не могат да се приемат като константна практика на касационната инстанция, при наличие на токива в противен смисъл - Определение № 13746 от 05.11.2020 г. по адм. д. № 11389/2020 Г., IV отд. на ВАС, Решение № 10515 от 18.10.2021 г. по адм. д. № 5293/2021 г., IV отд. на ВАС, Решение № 3016 от 26.02.2020 г. по адм. д. № 12575/2019 г., III отд. на ВАС.

Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. Р. С., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , в Газа, Палестинска

автономна територия, Решение № 26-ОК от 02.09.2021 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № КП 1419 от 13.08.2021 г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на административния орган за ново произнасяне по молба за закрила рег. № КП-1419 от 13.08.2021 г. при изпълнение на указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Държавна агенция за бежанците при МС, [населено място] 1233, [улица], да заплати на адвокат В. И. от САК, с адрес [населено място], [улица], офис 9, адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.85, ал.3 ЗУБ.

СЪДИЯ: